

Arrest

nr. 243 165 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Syrische soennitische Koerd te zijn, geboren in Aleppo, Syrië, op (...). U trouwde met uw vrouw, J. A. (...) (OV. (...)), in augustus 2017 in Afrin, Syrië. Jullie vluchtten naar aanleiding van de Syrische burgeroorlog weg uit Syrië en reisden naar Griekenland, waar jullie rond augustus 2018 aankwamen. Hier bleven jullie tot 10/12/2019. Jullie eerste kind, A. I. (...), werd geboren in Griekenland op 18/01/2019. Na een week op straat geleefd te hebben in Griekenland dienden jullie er een verzoek

om internationale bescherming in. Zowel uw zoon als uw vrouw zijn ziek. Uw zoon liep in Griekenland een bacteriële infectie op en uw vrouw heeft sinds haar geboorte maar 1 nier waardoor zij permanent steken in haar rug en buik heeft. Jullie verkregen na ongeveer een jaar internationale bescherming, naar u vermoedt betreft het subsidiaire bescherming, toegekend in Griekenland. Nadat jullie een statuut kregen toegekend, vernamen jullie dat jullie het opvangcentrum zouden moeten verlaten. Vanaf dat moment zocht u een week lang nog naar een job, accommodatie en een mogelijkheid om taallessen te volgen, doch tevergeefs. Jullie voelden zich tevens niet op jullie gemak in Griekenland omdat er drugsgebruikers in de straten aanwezig waren. Na een week besloot u jullie vertrek voor te bereiden. Een maand na het verkrijgen van jullie statuut in Griekenland verlieten jullie effectief het land. Jullie vlogen van Griekenland naar Nederland waar jullie de tas documenten op het vliegtuig zou vergeten zijn. Vervolgens reisden jullie verder naar België. U en uw echtgenote vroegen hier op 16/12/2019 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u medische attesten op naam van uw vrouw neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, waarvan kopie bijgevoegd aan het administratief dossier. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (Verklaring DVZ, p.10).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig

risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Zo haalde u meermaals aan dat er geen werk is in Griekenland (CGVS, p.7, p. 8, p. 9). U verklaarde dagdagelijks naar werk gezocht te hebben, zonder succes (CGVS, p. 7). Echter, later gaf u aan dat in de periode voor u een beschermingsstatus kreeg toegekend één tot twee maand naar werk heeft gezocht. Nadat u internationale bescherming verkreeg heeft u nogmaals gepoogd werk te vinden, doch dit slechts gedurende een week (CGVS, p. 8). Het mag duidelijk zijn dat het feit dat u, als persoon die internationale bescherming heeft verkregen, een week gepoogd heeft werk te vinden, niet kan gezien worden als een doorgedreven poging in Griekenland een leven op te bouwen. Het loutere gegeven dat het in Griekenland niet gemakkelijk is om werk te vinden, betekent echter niet dat u daar geen toegang tot werk zou hebben. De verschillen tussen EU-landen werden reeds supra besproken. Verder stelde u dat u geen taallessen gevolgd heeft omdat hieraan geen aanbod was (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u zich daar wel degelijk over geïnformeerd heeft maar dat het opvangcentrum meegaf dat dit enkel mogelijk zou zijn eens u een statuut had (CGVS, p. 8). U gevraagd of u dan nog navraag heeft gedaan naar de mogelijkheid om taallessen te volgen eens u een statuut verkregen had, verklaarde u nog een week gezocht te hebben. Uw informatiebron bij deze zoektocht bleken Arabieren en Koerden op de straat te zijn. U informeerde zich nooit bij een officiële taalinstantie, zoals een taalschool (CGVS, p. 9). Daarnaast is het verbazingwekkend dat uw vrouw tijdens haar gehoor verklaarde dat er wel taallessen te verkrijgen waren in jullie kamp, en dit op dagelijkse basis, maar dat u deze simpelweg niet volgde (CGVS vrouw, p. 6). Dat u, als persoon met een internationale beschermingsstatus geen mogelijkheid zou gehad hebben om taallessen te volgen in Griekenland, kan niet weerhouden worden. Dient echter te worden opgemerkt dat er opnieuw bezwaarlijk kan worden gesteld dat u een doorgedreven poging hieromtrent ondernam. Een volgend probleem dat u naar voorschijn was de onmogelijkheid voor het vinden van huisvesting. U verklaarde tot een maand voor uw vertrek in Griekenland gewoond te hebben in het opvangcentrum (CGVS, p. 6). Wanneer jullie de oproep kregen het kamp te verlaten, besloot u na een week te vertrekken uit Griekenland omwille van de moeilijke levensomstandigheden (CGVS, p. 8). U heeft een week lang gezocht naar accommodatie buiten het kamp, zo stelde. Dat u in die periode geen onderdak zou gevonden hebben, volstaat ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood

aan internationale bescherming in Griekenland. U haalde telkens aan dat het omwille van jullie financiële situatie niet mogelijk was om iets te vinden. Dit betreft echter een loutere bewering die u niet kan staven. Bij een immokantoor bent u immers nooit langsgeweest en andere effectieve stappen om een eigen onderkomen te vinden zette u ook niet (CGVS, p. 7 en 9). U besloot gewoon om Griekenland te verlaten een week nadat jullie vernamen dat jullie het kamp zouden moeten verlaten.

Wat betreft de medische problematiek dient vooreerst te worden opgemerkt dat u persoonlijk geen medische problemen kent (CGVS, p. 8). Wat betreft uw kind en uw vrouw verklaarde u dat zij wel ziek waren. Uw zoontje heeft een bacteriële infectie opgelopen in Griekenland. Uw vrouw heeft maar 1 nier en de andere nier is frequent ontstoken (CGVS, p. 5). U verklaarde dat uw zoontje voor 2 weken opgenomen werd in het ziekenhuis. Na zijn ontslag dient hij medicatie te krijgen, doch gezien uw financiële situatie kon u deze in Griekenland niet betalen (CGVS, p. 6). Gezien u hieromtrent niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich hiervoor te beroepen op de hiertoe geëigende procedure. Wat betreft de medische problemen van uw vrouw verklaarde u in Griekenland slechts moeizaam een afspraak te krijgen voor haar. Wanneer haar eerste afspraak niet bleek door te gaan, wachtten jullie op een volgende afspraak. Ondertussen verkreeg u een statuut en besloot u kort hierna het land te verlaten. U wachtte de geplande doktersafpraak niet af (CGVS, p. 5). Het loutere feit dat uw echtgenote niet direct toegang zou gehad hebben tot een dokter in Griekenland, volstaat weerom niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Uw echtgenote kreeg uiteindelijk wel degelijk een afspraak maar jullie verlieten Griekenland voordien. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat de 'moeilijkheden' die uw echtgenote ondervond om toegang te krijgen tot een dokter – de lange wachttijd – zich afspeelden in de periode vooraleer jullie een beschermingsstatus kregen toegekend. Dit betreft dan ook een situatie waarin vele verzoekers om internationale bescherming, gezien hun grote aanwezigheid in Griekenland, geconfronteerd worden. Jullie kregen ondertussen internationale bescherming toegekend en bevinden zich thans aldus in een andere situatie dan deze waarin verzoekers om internationale bescherming zich bevinden.

Deze situatie is bijgevolg niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden, temeer aangezien u deze lidstaat reeds verlaten hebt nog vooraleer u kennis hebt genomen van de medische bescherming die u zou verleend worden. Daarbovenop verklaarde uw vrouw dat jullie zich, behalve bij de directie van het opvangcentrum zelf, nooit hebben geïnformeerd over andere ziekenhuizen of dokters waar jullie al dan niet terecht eventueel konden (CGVS vrouw, p. 6).

Hoewel alle door u aangehaalde moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties, zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Verder blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, impliceert dit tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Zo haalt u aan nooit problemen te hebben gekend met de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 7). Waarom het aldus niet mogelijk zou zijn beroep te doen op hen voor hulp of

bescherming, is niet duidelijk. Voorts heeft u slechts beperkte pogingen ondernomen om contact te zoeken met internationale hulporganisaties. Zo verklaart u dat u 2 à 3 keer bij dergelijke organisaties ging informeren. U kan echter van geen van deze organisaties aangeven hoe ze heten. Voorts komt u niet verder dan het uiten van de loutere bewering dat ze niets kunnen doen (CGVS p. 9). Volledigheidshalve dient hier worden opgemerkt dat u in Griekenland verder ook nooit problemen heeft gekend met Griekse burgers, andere verzoekers of eender wie (CGVS, p.8-9).

Ook de documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De medische attesten op naam van uw vrouw tonen louter aan dat u uw vrouw medische problemen heeft, niets meer en niets minder.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

In hoofde van uw echtgenote werd door de Commissaris-generaal eveneens besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u mag worden teruggeleid naar Griekenland alwaar u internationale bescherming geniet. U mag evenwel niet worden teruggeleid naar Syrië."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar ook wat tweede verzoekende partij betreft geldt dat aan haar internationale bescherming werd verleend door de Griekse autoriteiten en zij zich op dezelfde elementen beroept ten aanzien van Griekenland waar zij bescherming geniet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 57/6, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel roepen verzoekende partijen de schending in van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen "1 tot 4", 7 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen "48/3 tem 48/7" en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele en materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 33 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-110). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen

zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.4. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit hun verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt immers dat zij in mei 2019 een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland (administratief dossier, stuk 4, notities CGVS man, p. 6 en notities CGVS vrouw, p. 4; administratief dossier, stuk 5, map “Documenten DVZ”, verklaringen DVZ, vraag 22; administratief dossier, stuk 5, map “Documenten DVZ”, Eurodac-hits). Dit wordt niet betwist in het verzoekschrift.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie*”. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

2.2.5. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opmerken dat overeenkomstig artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet beslissingen die worden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet getroffen moeten worden binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, en dat zulks *in casu* niet geschiedde, wijst de Raad erop dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partijen in hun verzoekschrift poneren, belet de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen de commissaris-generaal niet een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet te nemen. Er anders over oordelen zou bovendien lijnrecht ingaan tegen de *ratio legis* van voormeld wetsartikel, die eruit bestaat dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vermoed geen nood aan zulke bescherming te hebben omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU (*Parl.St.* Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, p.108-109).

2.2.6. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hun in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift en in hun aanvullende nota van 8 oktober 2020 verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden en desbetreffend verschillende rapporten bijbrengen (bijlagen 5-11 van het verzoekschrift, bijlagen 2-3 van de aanvullende nota), bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of

ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijven.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de vertaling van de citaten uit een artikel UNHCR van 2 juni 2020 en uit een artikel HRW van 20 augustus 2020 in de aanvullende nota blijkt dat personen die in Griekenland de vluchtelingenstatus hebben gekregen moeten overstappen van bijstand aan asielzoekers naar algemene sociale bijstand zodra zij door de Griekse autoriteiten als vluchteling zijn erkend en dat vluchtelingen soms lange en ingewikkelde procedures moeten doorlopen teneinde zich in staat te stellen om in hun levensonderhoud te voorzien. De Raad bemerkt derhalve dat los van het dienen te volgen van de nodige administratieve geplogenheden Griekenland duidelijk voorziet in de mogelijkheid van het verlenen van steunmaatregelen. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar de Covid-19-pandemie die tot gevolg heeft dat mogelijkheden om zich te verplaatsen en werk of huisvesting te vinden worden beperkt, wijst de Raad erop dat de Covid-problematiek zich niet alleen in Griekenland doch wereldwijd afspeelt en ook België beperkingen in dit kader oplegt waardoor niet kan worden ingezien waarom deze pandemie zou dienen te besluiten tot het verlenen van een beschermingsstatus.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun levensomstandigheden in Griekenland herhalen, stellende dat zij een zeer verregaande materiële deprivatie hebben gekend en in het bijzonder geen toegang kregen tot werk, onderdak, taalcursussen, financiële bijstand, medische bijstand en bescherming van de politie, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partijen nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissingen echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In het bijzonder wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat, waar verzoekende partijen opperen dat zij geen toegang hadden tot werk, huisvesting en taallessen, verzoekende partijen nadat zij internationale bescherming verkregen hadden slechts gedurende een week getracht hebben werk en een eigen onderkomen te vinden en reeds na een week besloten hebben Griekenland te verlaten. Het spreekt voor zich dat dit geenszins beschouwd kan worden als een doorgedreven poging in Griekenland een leven op te bouwen. Wat betreft de medische problematiek van tweede verzoekende partij, wordt opgemerkt dat het loutere feit dat zij niet direct toegang zou gehad hebben tot een dokter in Griekenland niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming nu zij uiteindelijk wel degelijk een afspraak kreeg maar zij Griekenland voordien verlieten. Bovendien wordt in dit verband tevens de pertinente bemerking gemaakt dat deze moeilijkheden die zij ondervond om toegang te vinden tot een dokter, met name de

lange wachttijd, zich afspeelden in de periode vooraleer verzoekende partijen een beschermingsstatus kregen toegekend. Ten slotte wordt dienaangaande nog opgemerkt dat tweede verzoekende partij verklaarde dat zij zich, behalve bij de directie van het opvangcentrum zelf, nooit hebben geïnformeerd over andere ziekenhuizen of dokters waar zij al dan niet terecht konden. Inzake de medische problemen van hun zoon wordt gemotiveerd dat verzoekende partijen niet concreet aantonen dat hun mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden en dat dergelijke problematiek dan ook volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in Griekenland op zich, waardoor dit aspect als dusdanig niet behoort tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en zij zich hiervoor dienen te beroepen op de hiertoe geëigende procedure. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dienaangaande niet verder komen dan het louter herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen noch weerleggen noch ontkrachten.

2.2.9.1. Verzoekende partijen wijzen er verder nog op dat zij een ziek minderjarig kind hebben en dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind. Zij menen dat verwerende partij hun fundamenteel recht op familieleven schendt zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoekende partijen wijzen nogmaals op hun kwetsbaarheid in hun aanvullende nota van 8 oktober 2020 vermits zij ook nog een kindje hebben van anderhalf jaar oud en een pas op 6 oktober jongleden geboren kind.

2.2.9.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, zoals hierboven reeds opgemerkt, in de bestreden beslissingen in verband met de medische problemen van hun minderjarig kind gemotiveerd wordt dat verzoekende partijen niet concreet aantonen dat hun mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de Griekse onderdanen geconfronteerd kunnen worden en dat dergelijke problematiek dan ook volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in Griekenland op zich, waardoor dit aspect als dusdanig niet behoort tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en zij zich hiervoor dienen te beroepen op de hiertoe geëigende procedure. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen bij die desbetreffende motivering in een ander daglicht stellen. Overigens stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 februari 2020 zelf aangeeft dat haar zoontje in Griekenland gedurende twee weken werd opgenomen in het ziekenhuis (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) wat bezwaarlijk kan worden beschouwd als het ontzeggen van medische hulp in hoofde van de Griekse autoriteiten.

De Raad wijst er verder op dat de algemene overweging dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ten slotte dient erop te worden gewezen dat het evenmin het doel is van de procedure tot internationale bescherming om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. *In casu* tonen verzoekende partijen evenwel geen nood aan internationale bescherming in België aan nu zij reeds internationale bescherming genieten in een ander land van de Europese Unie. De Raad wijst er daarnaast nog op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden.

Tot slot wijst de Raad voor wat betreft de verwijzing naar de algemene informatie aangehaald in de aanvullende nota van 8 oktober 2020 naar het gestelde onder punt 2.2.7..

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift en in de aanvullende nota van 8 oktober 2020 nog verwijzen naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en tevens een beslissing van het Duitse *Bundesverfassungsgericht* aanhalen, duidt de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dient op individuele wijze te worden beoordeeld. Verzoekende partijen dienen daarbij hun nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijven hiertoe manifest in gebreke.

2.2.11. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er

een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.12. In de mate verzoekende partijen artikel 3 EVRM en de artikelen “1 tot 4” van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden achten, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM en artikel 4 van voormeld Handvest vereisen dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van voormeld Handvest vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder genieten zij als personen die internationale bescherming genieten, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Evenmin tonen verzoekende partijen *in concreto* aan dat zij een reëel risico lopen om er blootgesteld te worden aan mensonwaardige omstandigheden, dat zij een reëel risico lopen om er opzettelijk van het leven te worden beroofd of dat hun menselijke integriteit er in het gedrang zal komen in de zin van respectievelijk artikel 1, 2 en 3 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2.13. Daar waar verzoekende partijen bij aanvullende nota van 1 september 2020 een medisch attest bijbrengen betreffende de linker nier van tweede verzoekend partij stellende dat een aangepaste opvolging van haar medische situatie in Griekenland niet mogelijk is, wijst de Raad erop dat voor de beweerde niet behandelbaarheid van haar medische toestand zij zich dient te richten tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de bij deze nota bijgebrachte foto's van hun verblijf in Griekenland, meer in het bijzonder een stortplaats, merkt de Raad op dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.14. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.15. Gelet op het voorgaande, beroepen verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT